

ARBEIDSRECHTBANK VAN BRUSSEL OPENBARE TERECHTZITTING VAN 22 OKTOBER 2012

IN ZAKE VAN:

Mijnheer Sam S., wonende te 2640 MORTSEL, (...),
eisende partij, hebbende als raadsman Mter. Paul L. en Maarten D., advocaten

TEGEN

N.V. L., met maatschappelijke zetel te 1070 Brussel, (...), ingeschreven bij de
kruispuntbank van ondernemingen onder nummer (...),

verwerende partij, vertegenwoordigd door Mter. Bart V. H., advocaat ;

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtzaken.

Gelet op de wet van 10 oktober 1967, houdende het Gerechtelijk Wetboek.

I. DE PROCEDURE

Het proceduredossier bevat :

- het verzoekschrift neergelegd ter griffie van deze rechtbank op 8 december 2011;
- de conclusie en aanvullende conclusie voor eisende partij;
- de conclusies, aanvullende en syntheseconclusie, en tweede aanvullende conclusie voor verwerende partij
- de stukkenbundels van partijen.

Op de openbare zitting van deze Kamer van 27 juni 2012 werden partijen gehoord.

Mevrouw Nathalie V. d. B., substituut-arbeidsauditeur, legde een schriftelijke advies neer ter griffie van deze rechtbank op 23 juli 2012, waarop beide partijen hebben gerepliceerd.

De zaak werd in beraad genomen.

II. VOORWERP VAN DE VORDERINGEN

A.

1) De vordering zoals gesteld in het inleidend verzoekschrift luidt als volgt:

"- de huidige vordering ontvankelijk en volledig gegrond te verklaren, en bijgevolg,

- gedaagde te veroordelen tot betaling aan verzoeker van :
 - een schadevergoeding, provisioneel begroot op 6 maanden loon ten bedrage van 30.000,00 €, en gerechtelijke intresten vanaf het verzoekschrift tot op de dag van volledige betaling;
 - voorbehoud te verlenen om in een procedure ten gronde de vergoeding van de werkelijke schade te vorderen;
- de openbaarmaking te bevelen van huidig vonnis op kosten van gedaagden in twee regionale en twee nationale kranten en hierbij de persoonsgegevens van Verzoeker te anonimiseren;
- gedaagden te veroordelen tot de kosten van huidige procedure, daarin inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding;
- het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande enig hoger beroep, zonder borgstelling en met uitsluiting van kantonnement."

2) In de aanvullende conclusie neergelegd op 16 mei 2012 wordt de eis gewijzigd als volgt

"- de huidige vordering ontvankelijk en volledig gegrond te verklaren, en bijgevolg,

- verweerder te veroordelen tot betaling van een forfaitaire sanctie aan Verzoeker van :

- In hoofdorde : verweester te veroordelen tot een forfaitaire sanctie van 6 maanden loon ten bedrage van 30.000,00 €, en gerechtelijke-moratoire intresten vanaf het verzoekschrift tot op de dag van volledige betaling;
- In ondergeschikte orde : Verweester te veroordelen tot betaling aan Verzoeker van de forfaitaire sanctie van drie maanden loon ten belope van 15.000,00 €, en gerechtelijke-moratoire intresten vanaf het verzoekschrift tot op de dag van volledige betaling;
- in beide gevallen Verzoeker uitdrukkelijk voorbehoud te verlenen om in een procedure ten gronde de vergoeding van de werkelijke schade te vorderen;

- de openbaarmaking te bevelen van huidig vonnis op kosten van gedaagde in twee regionale en twee nationale kranten en hierbij de persoonsgegevens van Verzoeker te anonimiseren;
- gedaagden te veroordelen tot de kosten van huidige procedure, daarin inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding;
- het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande enig hoger beroep, zonder borgstelling en met uitsluiting van kantonnement."

3) In de conclusie die door eisende partij werd neergelegd op 31 augustus 2012 na het advies van het openbaar ministerie wordt de eis opnieuw anders geformuleerd als volgt :

"huidige vordering ontvankelijk en volledig gegrond te verklaren, en meer bepaald, voor recht te zeggen dat de onzijdige en eenzijdige beslissing tot stopzetting door L van de samenwerking met Verzoeker gebeurde op basis van diens Iraanse afstamming, hetgeen een krachtens artikel 12 Anti-racisme wet verboden vorm van directe discriminatie is en hiervan de staking te bevelen; en bijgevolg,

- verweerster te veroordelen tot betaling van een forfaitaire sanctie aan Verzoeker van :

- In hoofdorde : verweerster te veroordelen tot een forfaitaire sanctie van 6 maanden loon ten bedrage van 30.000,00 €, en gerechtelijke-moratoire intresten vanaf het verzoekschrift tot op de dag van volledige betaling;
- In ondergeschikte orde : Verweerster te veroordelen tot betaling aan Verzoeker van de forfaitaire sanctie van drie maanden loon ten belope van 15.000,00 €, en gerechtelijke-moratoire intresten vanaf het verzoekschrift tot op de dag van volledige betaling;
- in beide gevallen : Verzoeker uitdrukkelijk voorbehoud te verlenen om in een procedure ten gronde de vergoeding van de werkelijke schade te vorderen;

- de openbaarmaking te bevelen van huidig vonnis op kosten van gedaagde in twee regionale en twee nationale kranten en hierbij de persoonsgegevens van Verzoeker te anonimiseren;

- gedaagden te veroordelen tot de kosten van huidige procedure, daarin inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding;

- het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande enig hoger beroep, zonder borgstelling en met uitsluiting van kantonnement."

B.

Verwerende partij vordert dat de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Brussel zich onbevoegd zou verklaren om kennis te nemen van de vordering,

- de zaak zou verwijzen naar de rechtbank van koophandel te Brussel om er met de eerder door de heer S. ingeleide zaak, aldaar gekend onder het algemene rolnummer A/11/10524, te worden samengevoegd;

- in ondergeschikte orde, de vordering onontvankelijk minstens ongegrond zou verklaren,
- de tegenvordering ontvankelijk en gegrond zou verklaren;
- derhalve de heer S. zou veroordelen tot het betalen aan het L. van een schadevergoeding wegens tergend en roekeloos geding, ex aequo et bono geraamd op 15.000,00 € meer de gerechtelijke intresten en de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.

III. M.B.T. DE NIEUWE VORDERING INGESTELD DOOR EISER NA HET ADVIES VAN HET OPENBAAR MINISTERIE

Na het advies van het openbaar ministerie mag door partijen nog enkel geantwoord worden op dit advies.

Er mogen geen nieuwe stukken worden neergelegd, noch nieuwe eisen geformuleerd. De vordering "meer bepaald, voor recht te zeggen dat de onzijdige en eenzijdige beslissing tot stopzetting door L. van de samenwerking met Verzoeker gebeurde op basis van diens Iraanse afstamming, hetgeen een krachtens artikel 12 Anti-racisme wet verboden vorm van directe discriminatie is en hiervan de staking te bevelen; en bijgevolg,..." is een vordering die voorafgaand aan het advies van het openbaar ministerie nooit werd gesteld. Wij kunnen hier dan ook geen rekening mee houden.

IV. DE MATERIELE BEVOEGDHEID VAN DE ARBEIDSRECHTBANK:

In haar uitvoerig gemotiveerd advies komt Mevrouw de Arbeidsauditeur tot het besluit dat de arbeidsrechtbank bevoegd is voor huidige vordering. Het advies kan terzake volledig worden bijgetreden :

1.1. Methode ter beoordeling van de bevoegdheid :

Over welke methode toegepast wordt ter bepaling van de materiële bevoegdheid bestaat in rechtspraak en rechtsleer geen eensgezindheid¹

¹ Zie voor een bespreking J., LAENENS, K., BROECKX, D., SCHEERS, P., THIRIAR, in Handboek voor Gerechtelijk recht, Intersentia, 2008, p. 238 en 239. Zie ook F., BOUQUELLE, Compétence matérielle des tribunaux et objet de la demande, Soc. Kron., 2004, 10, 549; waarin de gevolgen van beide systemen worden besproken. Inmiddels is de rechtspraak van cassatie betreffende de taak van de rechter wel gewijzigd, zie vb. Cass.,20.04.2009, www.juridat.be.

Volgens de klassieke rechtspraak van het Hof van Cassatie dient de geadieerde rechter uit te gaan van het voorwerp van de vordering conform de gedingleidende akte². Deze cassatierechtspraak verdient volgens de auteurs geciteerd in voetnoot alleszins navolging wanneer het een exclusieve bevoegdheid van de geadieerde rechter betreft, zoals deze van de stakingsrechter³.

Volgens de alternatieve rechtsopvatting dient de rechter een beoordeling ten gronde te maken teneinde over zijn bevoegdheid te oordelen.

1.2. Afbakening van de bevoegdheid tussen de verscheidene rechtbanken

Krachtens artikel 18, §1 van de wet van 30.07.1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden kunnen hetzij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, hetzij de voorzitter van de arbeidsrechtbank, hetzij de voorzitter van de rechtbank van koophandel voor de in dit artikel nader bepaalde vordering worden gevat⁴.

Om te bepalen welke voorzitter bevoegd is, wordt verwezen naar de respectieve bevoegdheden van voormelde rechtbanken⁵.

In onderhavige zaak zijn de artikelen 578, 15° Ger. Wb. en artikel 581, 11° relevant. Krachtens artikel 578, 15° Ger. Wb. neemt de arbeidsrechtbank kennis van de geschillen op basis van de anti-racismewet die betrekking hebben op de arbeidsbetrekkingen en de aanvullende regelingen voor sociale zekerheid in de zin van artikel 5, §1, 4° en 5° van voormelde wet. Artikel 581, 11° voert dezelfde bepaling in betreffende de zelfstandige beroepen.

² Zie J., LAENENS, K., BROECKX, D., SCHEERS, P., THIRIAR, o.c., nr. 436: "Het Hof van Cassatie heeft beslist dat de materiële bevoegdheid bepaald wordt naar het voorwerp van de eis, zoals dit uit de dagvaarding blijkt. (...) De geadieerde rechter moet bij de beoordeling van zijn materiële bevoegdheid geenszins het werkelijk voorwerp van de ingestelde eis onderzoeken. De rechtbank moet met het oog op haar bevoegdheid enkel uitgaan van de feiten en de eis zoals de eiser die stelt (...). Het rechtscollege is in ieder geval bevoegd, zelfs indien nadien mocht blijken dat hetzij de aard van de overeenkomst, hetzij de hoedanigheid van partijen zoals door de eiser gesteld niet overeenstemt met de gemeenschappelijke bedoeling van partijen. Een prejudicieel onderzoek van de grond van de zaak met het oog op de beslechting van het bevoegdheidsincident wordt door het Hof van cassatie afgewezen. (...) Wanneer de geadieerde rechter evenwel vaststelt bij de beoordeling ten gronde dat de eis een andere grondslag zou kunnen hebben, dient hij zich toch onbevoegd te verklaren en naar de bevoegde rechter te verwijzen (...)."

³ J. LAENENS? K. BROECKX D., D. SCHEERS, P. THIRIAR, o.c. nr. 438.

⁴ Wet zoals gewijzigd door de wet van 10.05.2007, in werking getreden op 09.06.2007. Hierna afgekort als anti-racismewet.

⁵ J.-F., GERMAIN en EYBEN, Les sanctions civiles. La nullité et les dommages et intérêts forfaitaires, De nieuwe federale anti-discriminatiewetten, C., BAYART, S., SOTTIAUX en S., VAN DROOGHENBROECK, die Keure, 2008, p. 365. Vrije vertaling: "Net zoals voor de presidentiële bevoegdheden in kortgeding, zijn de voorzitters bevoegd voor de materies waarvoor hun rechtbank bevoegd is."

In casu stelt zich de vraag of de zaak betrekking heeft op dergelijke 'arbeidsbetrekkingen' in de zin van artikel 5, §1, 5° van de anti-racismewet ⁶. Artikel 5, §2 voert een exemplatieve lijst in van welke onderdelen van de arbeidsbetrekking worden geïmplementeerd ⁷:

- 1° de voorwaarden voor toegang tot arbeid, waaronder onder meer, doch niet uitsluitend, wordt begrepen
 - de werkaanbiedingen, of de advertenties voor betrekkingen en promotiekansen, en dit ongeacht de wijze waarop deze worden bekendgemaakt of verspreid;
 - de bepaling en de toepassing van de selectiecriteria en de selectiekanalen die worden gehanteerd in het wervingsproces;
 - de bepaling en de toepassing van de aanstellingscriteria die worden gehanteerd bij de aanwerving of de benoeming;
 - de bepaling en de toepassing van de criteria die worden gehanteerd bij promotie;
 - de toetreding als vennoot in vennootschappen of maatschappen van zelfstandige beroepen;

2° de bepalingen en de praktijken met betrekking tot de arbeidsvoorwaarden en beloning; (...)

3° de bepalingen en de praktijken inzake de beëindiging van de arbeidsbetrekking, waaronder onder meer, doch niet uitsluitend, wordt begrepen :

- de ontslagbeslissing;
- (...)
- de bepaling en de toepassing van criteria bij ontslagselectie;
- de maatregelen die worden getroffen, naar aanleiding van de beëindiging van de professionele relatie.”

De notie 'arbeidsbetrekking' stamt af uit de Europese richtlijnen 2000/43 ⁸ en 2000/78 ⁹ waarvan de anti-racismewet, zoals gewijzigd door de wet van 10.05.2007, de uitvoering is ¹⁰. In de Memorie van toelichting wordt verduidelijkt dat de terminologie van het gemeenschapsrecht werd overgenomen om een zo getrouw mogelijke omzetting te waarborgen ¹¹.

Beide richtlijnen verwijzen in overweging nr. 8 naar de noodzaak de omstandigheden van een maatschappelijk allesomvattende arbeidsmarkt door een pakket beleidslijnen te bevorderen teneinde discriminatie van groepen zoals etnische minderheden te

⁶ Onderhavige zaak heeft alleszins geen betrekking op 'de aanvullende regelingen voor sociale zekerheid'

⁷ Eigen benadrukking

⁸ Richtlijn 2000/43/EG van 29.06.2000 houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming.

⁹ Richtlijn 2000/78/EG van 27.11.2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep.

¹⁰ Zie de Memorie van toelichting, doc. 51, 2720/001, www.dekamer.be, p. 5 en 6.

¹¹ Memorie van toelichting, o.c., 20.

bestrijden. Artikel 3 bepaalt dat de respectieve richtlijnen van toepassing zijn op de voorwaarden voor toegang tot arbeid in loondienst of als zelfstandige en tot een beroep, met inbegrip van de selectie- en aanstellingscriteria, ongeacht de tak van activiteit en op alle niveaus van de beroepshiërarchie, met inbegrip van bevorderingskansen.

De notie 'arbeidsbetrekking' heeft aldus een autonome gemeenschapsrechtelijke betekenis. De klassieke nationale bevoegdheidscriteria worden hierdoor doorbroken. Ter illustratie het volgende. Geschillen tussen vennootschappen en vennoten behoren krachtens artikel 574, 10 Ger. Wb. tot de bevoegdheid van de rechtbank van koophandel. Discriminaties in het kader van de voorwaarden betreffende de toetreding als vennoot in vennootschappen of maatschappen van zelfstandige beroepen zijn daarentegen voorbestemd voor de arbeidsrechtbank. Voormelde geschillen maken immers deel uit van de notie 'arbeidsbetrekking' waarvoor krachtens geciteerde wettelijke bepalingen de arbeidsrechtbank bevoegd is ¹².

1.3. Beoordeling in concreto

Bij verzoekschrift wordt aangevoerd dat de feiten betrekking hebben op de arbeidsbetrekkingen.

Uit onderstaande beoordeling blijkt dat deze kwalificatie correct is.

Onderhavig geschil heeft geen betrekking op de verbintenissen ingevolge de handelsagentuur. De handelsagentuurovereenkomst werd overigens niet door verweerder ondertekend.

De in casu aangevoerde discriminatie heeft betrekking op de aanwerving van eiser als zelfstandig bankagent/ bankkantoorhouder en de terzake door verweerder gehanteerde selectiecriteria. Dat deze functie zou worden uitgeoefend middels oprichting van een vennootschap is irrelevant. De selectieprocedure is immers duidelijk gericht op de kwalificaties van de heer S. als zelfstandig bankagent of kantoorhouder.

Ter illustratie wordt verwezen naar de vacature van het L.. Deze richt zich tot de kandidaten voor de functie van "zelfstandige agent". Volgens de jobbeschrijving is deze "functie" weggelegd voor ondernemende personen zie zich willen vestigen als zelfstandige.

"Wij richten ons tot commerciële mensen die minstens vijf jaar werkzaam zijn in de financiële sector en die een nieuwe richting willen inslaan, een eigen bankagentschap willen opstarten of overnemen of naar het L. willen overstappen. Ambitieuze jonge universitairers die zich willen voorbereiden op het bankiers vak zijn tevens welkom."

In casu kwam L. tot een negatief eindbesluit inzake de kandidatuur van de heer S. als zelfstandig bankagent.

Ingevolge hiervan werd de principeovereenkomst, die overigens door de heer S. in persoon werd afgesloten, bij brief dd. 26.08.2011 door verweerder beëindigd.

¹² Zie artikel 5, §2, 1° anti-racismewet.

De aangevoerde discriminatie situeert zich bijgevolg in het selectieproces en de toegang tot de arbeidsmarkt conform artikel 5, §2, 1° van de anti-racismewet en in de beëindiging van een professionele relatie, zoals geïndiceerd door artikel 5, §2, 3° van de anti-racismewet.

Het al dan niet bestaan van een machtspositie is in het kader van de beoordeling van de bevoegdheid niet aan de orde. Blijkens arrest dd. 12.03.2009 wordt het door de wetgever gehanteerde onderscheid inzake de geïndiceerde categorieën volgens het Grondwettelijk Hof gerechtvaardigd door de machtspositie die zij innemen¹³. Dit is bijgevolg een voorwaarde betreffende de grond van de zaak die in dit stadium niet wordt beoordeeld.

Besluitend wordt vastgesteld dat volgens beide methodes ter afbakening van de bevoegdheid onderhavig geschil manifest kadert in de 'arbeidsbetrekking' zoals beschreven in de anti-racismewet en dat de arbeidsrechtbank bijgevolg de bevoegde rechtbank is.

V. DE BEVOEGDHEID VAN DE VOORZITTER VAN DE RECHTBANK:

Mevrouw de Arbeidsauditeur adviseert in haar omstandig gemotiveerd schriftelijk advies dat de voorzitter onbevoegd is om kennis te nemen van deze vordering. Ook dit onderdeel van het advies kan volledig worden bijgetreden :

2.1. Wetgeving en jurisprudentieel kader :

Artikel 587bis, 30 Ger. Wb. bepaalt dat de voorzitter van de arbeidsrechtbank uitspraak doet over de vorderingen tot staking krachtens artikel 18 van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden.

Artikel 18 stipuleert wat volgt:

"§ 1. Op verzoek van het slachtoffer van de discriminatie, van het Centrum of van een van de belangenverenigingen, van het openbaar ministerie, of, al naargelang de aard van de daad, het arbeidsauditoraat, stelt de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg of, naar gelang van de aard van de daad, de voorzitter van de arbeidsrechtbank of van de rechtbank van koophandel, het bestaan vast van een zelfs onder het strafrecht vallende daad waardoor de bepalingen van deze wet worden overtreden en beveelt hij de staking ervan.

De voorzitter van de rechtbank kan de opheffing van de staking bevelen zodra bewezen is dat een einde is gemaakt aan de overtreding.

§ 2. Op vraag van het slachtoffer kan de voorzitter van de rechtbank de in artikel 16, § 2, bedoelde forfaitaire schadevergoeding aan het slachtoffer toekennen.

§ 3. De voorzitter van de rechtbank kan bevelen dat zijn beslissing of de samenvatting die hij opstelt, wordt aangeplakt tijdens de door hem bepaalde termijn, zowel buiten als binnen de inrichtingen van de overtreder of de lokalen die hem

¹³ Zie overwegingen B.10.4 en B.17.2. van het arrest dd. 12.03.2009 van het Grondwettelijk Hof.

toebehoren, en dat zijn vonnis of de samenvatting ervan in kranten of op enige andere wijze wordt bekendgemaakt, dit alles op kosten van de overtreder.

Deze maatregelen van openbaarmaking mogen evenwel slechts opgelegd worden indien zij er kunnen toe bijdragen dat de gewraakte daad of de uitwerking ervan ophouden.

§ 4. De vordering die steunt op § 1, wordt ingesteld en behandeld zoals in kort geding."

Voor deze procedure werden bijzondere regels ingesteld die afwijken van de gemene procedureregels. Dit laat zich verklaren door de veronderstelde urgentie van een vordering tot staking.

Afgezien van de stringente termijnen en de specifieke oproepingsprocedure, voorziet artikel 18 in een afwijking op artikel 4 van de voorgaande titel van het wetboek van strafvordering, meerbepaald op de regel dat in principe de burgerlijke vordering de afwikkeling van de strafrechtelijke procedure dient af te wachten.

" Over de vordering wordt uitspraak gedaan niettegenstaande een vervolging wegens dezelfde feiten voor enig ander strafgerecht. Wanneer een vordering tot staking van bij de strafrechter aanhangig gemaakte feiten ingesteld is, wordt over de strafvervolging pas uitspraak gedaan nadat over de vordering tot staking een in kracht van gewijsde getreden beslissing gewezen is. Tijdens de opschorting is de verjaring van de strafvordering geschorst." ¹⁴. Het vonnis is bovendien uitvoerbaar bij voorraad en wordt door de griffier onverwijld meegedeeld, onder meer, aan de procureur des Konings. Bovendien wordt afgeweken van de normale samenstelling van de arbeidsrechtbank en zetelt de voorzitter alleen over de grond van de zaak.

Voormelde bijzondere bepalingen wijzen er op dat de bevoegdheid van de voorzitter zoals in kortgeding inzake de stakingsvordering strikt dient te worden geïnterpreteerd ¹⁵.

In dit verband wordt aangenomen dat de inbreuk, in de regel, niet kan worden vastgesteld zonder de staking te bevelen. De vaststelling van de overtreding op de anti-racismewet is aldus een accessorium van de stakingsvordering.

Terzake wordt naar het arrest dd. 17.06.2005 van het Hof van Cassatie verwezen. Het Hof bevestigde dat artikel 95 van de wet van 14.07.1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting van de consument¹⁶ voor gevolg heeft dat de stakingsrechter in de regel het bestaan van een inbreuk niet kan vaststellen zonder vervolgens de staking ervan te bevelen. "Dat die wettelijke bepaling evenwel niet uitsluit dat de stakingsrechter vaststelt dat een bepaalde daad een inbreuk vormt op de eerlijke handelspraktijken en vervolgens niet de daad als dusdanig verbiedt omdat zij door het verloop van de tijd volledig voltrokken is, maar de staking beveelt van de

¹⁴ Artikel 18 , §4, 4de en 5de lid vbn de anti-racismewet.

¹⁵ Zie F., BOUQUELLE en A. FRY, Les actions en cessation en droit social, Actions orphelines et voies de recours en droit social, Anthemis, 2012, 40-41.

¹⁶ Dit artikel stipuleerde dat de voorzitter van de rechtbank van koophandel het bestaan vaststelt en de staking beveelt van een zelfs onder het strafrecht vallende daad die een inbreuk op de bepalingen van deze wet uitmaakt

onrechtmatige praktijken die er aan te grondslag liggen, dit teneinde herhaling te voorkomen." ¹⁷

Dit arrest ligt aan de basis van de leer inzake het risico op herhaling volgens dewelke de mogelijkheid bestaat de staking van bepaalde handelingen te bevelen die reeds vóór de inleiding van de vordering werden beëindigd in zoverre er een risico van herhaling bestaat ¹⁸.

De vordering tot betaling van een forfaitaire schadevergoeding heeft, a fortiori, een accessoir karakter.

Blijkens de wettelijke bepalingen is de bevoegdheid van de voorzitter onmiskenbaar geënt op de vordering tot staking.

Artikel 587bis Ger. Wb bepaalt expliciet dat de voorzitter uitspraak doet over de vordering tot staking en artikel 18, §4 reserveert de procedure zoals in kortgeding uitdrukkelijk voor de vordering die steunt op §1. Zoals geciteerd, betreft §1 het verzoek tot staking gekoppeld aan het verzoek tot vaststelling van de overtreding van de bepalingen van de anti-racismewet.

Er is bijgevolg geen wettelijke basis die de voorzitter rechtsmacht verleent zoals in kortgeding kennis te nemen van een autonome vordering tot betaling van een forfaitaire schadevergoeding, buiten de hypothese van een verzoek tot staking. De voorzitter kan enkel gevat worden zich uit te spreken over een dergelijke vordering, in samenhang met de vordering tot staking.

F. B. en A. F. besluiten dat de vordering tot forfaitaire schadevergoeding ingesteld kan worden, hetzij in het kader van een procedure van gemeen recht, hetzij voor een stakingsrechter in samenhang met de vordering tot staking. Het lijkt ons niet toegelaten één enkele vordering tot forfaitaire schadevergoeding, met name zonder vordering tot staking, bij de zoals in kort geding rechtsprekende voorzitter aanhangig te maken." ¹⁹.

2.2. Beoordeling in concreto :

Zoals hiervoor geciteerd, strekt de vordering er toe vast te stellen dat verweerder de anti-racismewet heeft overtreden en verweerder te veroordelen tot betaling van een forfaitaire schadevergoeding, onder voorbehoud van een procedure ten gronde.

¹⁷ Cass., 17.06.2005, www.juridat.be.

¹⁸ Zie F., BOUQUELLE en A. FRY, o.c., 32-34

¹⁹ Vrije vertaling van F. Bouquelle en A. FRY, o.c., 93;. Zie ook de analoge redenering in voetnoot . Vrije vertaling: Het accessoir karakter van de vordering tot forfaitaire schadevergoeding voor de voorzitter wordt afgeleid uit het feit dat, enerzijds, in de wet bepaald wordt dat de vordering tot staking ingesteld en behandeld wordt zoals in kort geding, en dat, anderzijds, de voorzitter van de rechtbank het slachtoffer een forfaitaire schadevergoeding kan toekennen. In de wet wordt niet bepaald dat de vordering tot forfaitaire schadevergoeding zelf in hoofdorde zoals in kort geding ingesteld kan worden ((...) artikel 18, §§ 2 en 4, van de anti-racismewet)."

Dit is bijgevolg een vordering tot betaling van een forfaitaire schadevergoeding in de zin van artikel 18, § 2 van de anti-racismewet, buiten de hypothese van een vordering tot staking.

Zoals hiervoor werd uiteengezet, is de voorzitter terzake niet bevoegd.

De argumenten van eiser, gebaseerd op de voorbereidende werkzaamheden, zijn terzake niet pertinent.

De door eiser geciteerde passages zijn enerzijds een toelichting van de ratio legis van een schadevergoeding met forfaitair karakter. Anderzijds heeft het door eiser geciteerde antwoord van de minister betrekking op de ontvankelijkheid.

Voormelde toelichtingen doen echter geen afbreuk aan het accessoir karakter van de vordering inzake een forfaitaire schadevergoeding voor de stakingsrechter. De beoordeling over de ontvankelijkheid veronderstelt bovendien dat de voorzitter bevoegd is kennis te nemen van de vordering; hetgeen ingeval van een geïsoleerde vordering tot de betaling van een forfaitaire schadevergoeding niet het geval is.

In de conclusie na het advies van het openbaar ministerie argumenteert eisende partij dat hij in wezen een vordering heeft ingesteld tot vaststelling van een reeds voltrokken discriminatie en dat hij wel degelijk een stakingsvordering in de zin van de Antiracismewet heeft ingeleid.

Uit de weergave hierboven van de vordering van eiser zoals gesteld in het inleidend verzoekschrift en in de conclusies vóór pleidooien, blijkt dat er helemaal geen vordering tot staking werd ingeleid.

Volledig terecht heeft Mevrouw de arbeidsauditeur in haar advies gesteld dat de arbeidsrechtbank en niet de voorzitter van de arbeidsrechtbank bevoegd is om huidige vordering te beoordelen.

De vordering wordt bijgevolg verzonden naar de arbeidsrechtbank.

OM DEZE REDENEN,

Wij, G. V. D. B., Voorzitster van de Arbeidsrechtbank te Brussel, bijgestaan door B. B., Afgevaardigd Griffier.

Rechtdoende op tegenspraak en in eerste aanleg;

Verklaren ons onbevoegd om kennis te nemen van de vorderingen;
Verzenden de zaak naar de 23ste Kamer van de arbeidsrechtbank te Brussel.

Houden de kosten aan;

Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 22 oktober 2012 van de Kamer zetelend zoals in Kortgeding van de Arbeidsrechtbank van Brussel

De afgevaardigde griffier,

De Voorzitster,